

DEREK LANDY

Detektív Kostlivec

BEZTVÁRNI

Detektív
Kostlivec

Prečítaj si celú sériu

Detektív Kostlivec

v správnom poradí:

1. ŽEZLO PRASTARÝCH
2. HRA S OHŇOM
3. BEZTVÁRNI

DEREK LANDY

Detektív Kostlivec

BEZTVÁRNI

slovar

Copyright © Derek Landy 2009
Cover illustrations © Tom Percival
Cover design © HarperCollins Publishers 2011
Illuminated letters © Tom Percival 2009
Skulduggery Pleasant™ Derek Landy
Translation © Patrick Frank 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-2246-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Derek Landy – Skulduggery Pleasant Series, Book 3,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve
HarperCollins Children's Books, London 2007,
preložil Patrick Frank.
Zodpovedná redaktorka Toňa Revajová
Editor Erik Fazekaš
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2016.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač KASICO, a. s., Bratislava
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Túto knihu venujem svojej agentke Michelle Kass.

*Nebudem sa tu trápne rozplývať, dobre?
Nebudem hovoriť o tom, koľko si pre mňa spravila (veľa),
ani o tom, aký dopad si mala na môj život (obrovský),
dokonca ani o radách, povzbudeniach a konzultáciách,
ktoré si mi poskytla, odkedy sme sa zoznámili.
Nebudem rozvláčne spomínať debaty o traktoroch či iPodoch
pri jedálenskom stole, ani množstvo slov v jazyku jidiš,
ktoré som sa od teba naučil a obratom ruky zase zabudol.*

*Čo v konečnom dôsledku znamená,
že – napodiv – nemám čo povedať.*

Soráč.

I

MIESTO ČINU

Mŕtvy bol v obývačke vedľa konferenčného stola. Volal sa Cameron Lampa, to však ešte v čase, keď mu bilo srdce a fungovali pľúca. Jeho krv vytvorila na koberci veľkú škvrnu so stredom na mieste, kde už nejaký čas ležal tvárou nadol. Príčinou smrti bola jediná bodná rana v dolnej časti chrbta. Bol kompletne oblečený, ruky mal prázdne a v izbe neboli žiadne stopy po zápase.

Valkýra chodila po miestnosti presne tak, ako ju Kolochnát naučil. Prezerala podlahu aj všetky ostatné plochy, no snažila sa nepozerať na mŕtvolu. Netúžila z nej vidieť o nič viac, ako musela. Po chvíli zablúdila tmavými očami k oknu. Park na druhej strane ulice bol prázdny, detské kĺzačky sa leskli od dažďa a hojdačky vírili v mrazivom rannom vetre.

V izbe sa ozvali kroky, a tak sa obrátila ku Kolochnátovi. Práve vyťahoval z vrečka malý váčik s práškom. Na sebe mal pásikavý oblek, ktorý dobre maskoval jeho kostlivú

postavu, a klobúk narazený hlboko do čela. Strčil do váčika prsty, premiešal jeho obsah a rozdrvil väčšie hrudky.

„Čo povieš?“ spýtal sa.

„Zaskočili ho,“ odvetila. „Chýbajú rany utŕžené pri obrane, čo znamená, že sa nestihol brániť. Presne ako tí pred ním.“

„Takže vrah bol dokonale tichý alebo...“

„Alebo mu obeť dôverovali.“ Na tej izbe jej čosi nesedelo, ibaže ešte neprišla na to, čo presne. Obzrela sa po nej. „Si si istý, že tu žil? Nie sú tu žiadne knihy o mági, talizmany, amulety na stenách... Vôbec nič.“

Kolohnát pokrčil plecami. „Niektorí mágovia radi žijú na oboch stranách pomyselnej hranice medzi mágiou a obyčajným svetom. Zvyčajne sú tajnostkári, ale nájdú sa aj výnimky – takí, ktorí chcú fungovať vo svete takzvaných smrteľníkov. Pán Lampa mal zjavne priateľov, ktorí netušili, že je čarodejník.“

Na polici stálo niekoľko zarámovaných fotografií s Lampom a ďalšími ľuďmi. Priatelia, blízki, milovaní... Podľa nich by sa zdalo, že mal dobrý život plný vzťahov s druhými. Ten sa, pravdaže, skončil. Už nebol žiadny Cameron Lampa, iba prázdna schránka na podlahe.

Miesta činu bývajú dosť depresívne, pomyslela si Valkýra.

Pozrela sa na Kolohnáta, ktorý medzičasom vybral trocha prášku a rozhadzoval ho do vzduchu. Hovorilo sa mu aj dúhový prach, lebo ak sa na mieste nachádzali zvyšky mágie, menil podľa nich farbu. Tentoraz však ostal sivý a iba naprázdno klesal k zemi.

„Ani náznak,“ zamrmlal Lahoda.

Výhľad na mŕtvolu blokoval gauč, no Valkýra z nej stále videla jednu nohu. Cameron Lampa mal čierne topánky a sivé ponožky s ošúchaným elastickým lemom. Členok mu žiaril bielobou. Trocha sa posunula, aby nevidela ani tú nohu.

Do izby k nim prišiel plešatý muž so širokými plecami a s prenikavými modrými očami. „Detektív Substant je už skoro tu,“ oznámil im. „Ak vás prichytí na mieste činu...“ Nedopovedal. Nemusel.

„Už ideme.“ Kolohnát si natiahol kabát a omotal dolnú časť lebky šatkou. „Mimochodom, ceníme si, že ste nás sem zavolali.“

„Detektív Substant sa na vyšetovanie tohto typu jednoducho nehodí,“ povedal Raj. „Rada Starších potrebuje opäť zamestnať vás a slečnu Kainovú.“

V Kolohnátovom hlase bolo cítiť náznak pobavenia. „Myslím, že Turíd Vida by s vami v tomto nesúhlasil.“

„Aj tak som ho však požiadal, aby sa s vami dnes popoludní stretol. Sľúbil mi, že to urobí.“

Valkýra podvihla obočie, nič však nevravela. Raj bol jeden z najsilnejších mužov na svete, pre ňu však aj jeden z najhrozivejších. Behal jej z neho mráz po chrbte.

„Vida sľúbil, že sa s nami porozpráva?“ spýtal sa Kolohnát. „Nepripadá mi ako človek, ktorý v takýchto veciach len tak zmení názor.“

„Zúfale časy,“ povedal mu Raj stroho.

Kolohnát prikývol a vyšiel s Valkýrou z domu. Napriek sivej oblohe si nasadil slnečné okuliare, aby si pred náhodnými okoloidúcimi zakryl prázdne očné jamky. Akurát, že tam žiadni neboli. Počasie udržalo väčšinu rozumných ľudí vnútri.

„Štyri obeť,“ nadhodil. „Všetko teleportéri. Prečo?“

Valkýra si zapla kabát. Nešlo to práve najľahšie. Toto čierne oblečenie jej zachránilo život toľko ráz, že sa to ani neoplatilo rátať, ale teraz jej každý pohyb pripomínal, ako vyrástla, odkedy jej ho Ohavec Zákazka ušil. Jednoducho už nemala dvanásť rokov. Čižmy musela vyhodiť a miesto nich nosila celkom obyčajné, z bežného obchodu. Potrebovala, aby sa už konečne zasa premenil zo sochy na človeka a spravil jej nové. Na chvíľu sa poddala pocitom viny za to, že je taká sebecká, a potom sa vrátila k práci.

„Cameron Lampa s tými ostatnými teleportérmi možno vrahovi niečo spravil a toto je jeho odplata. Alebo jej, ak vraždila žena.“

„To je teória číslo jeden. Ešte nejaké nápady?“

„Možno od nich vrah niečo potreboval.“

„Čo také?“

„Neviem. Nejaké teleportérske veci.“

„Ale prečo by ich zabíjal?“

„Možno to bude jedna z vecí, ktoré sa dajú použiť až po smrti pôvodného majiteľa, tak ako Žezlo Prastarých.“

„A máme teóriu číslo dva.“

„Alebo možno vrah chcel niečo, čo mal iba jeden z nich, ale nevedel ktorý. Preto ich zabíjal, až kým to nenašiel.“

„Aj to je možné. Povedal by som, že to bude teória dva, možnosť B.“

„Ešteže nám to zbytočne nekomplikuješ, ani nič také,“ zamrmlala podráždene.

Vedľa nich zastala čierna dodávka. Šofér vystúpil, pozrel na obe strany ulice, aby mal istotu, že ho nik nepozoruje, a odsunul bočné dvere. Vyšli z nich dvaja sekáči – celí v sivom, s tvárou schovanou pod priezorom helmy

a s dlhou kosou v ruke. Nepovedali ani slovo. Posledný vystúpil Remus Substant. Mal nohavice a sako rovnakej farby, vysoké čelo a koziu briadku, ktorá mala zamaskovať jeho traslavý ohryzok. S veľkým znechutením si premeral Valkýru a Kolohnáta.

„Aha,“ zavrčal. „Vy.“ Mal čudesný hlas – znel tak trochu ako rozmaznaná mačka, čo kňučí, že chce žrať.

Kolohnát kývol na dvojicu sekáčov okolo nového detektíva. „Ako vidím, prichádzate inkognito.“

Substant sa naježil. „Som hlavný vyšetrovateľ rady Starších, vážený pán Lahoda. Ako taký mám nepriateľov a potrebujem osobnú stráž.“

„Potrebujete ju, aj keď stojíte za bieleho dňa uprostred ulice?“ spýtala sa Valkýra. „Pôsobí to trochu nápadne.“

Substant sa jedovato uškrnul. „To je ale riadne zložitá fráza na trinásťročné dievčatko.“

Mala čo robiť, aby potlačila nutkanie jednu mu vraziť. „Ani nie,“ namietla. „V skutočnosti je celkom obyčajná. Okrem toho, mám štrnásť. A s tou bradou vyzeráte ako debil.“

„No nie je to paráda?“ ozval sa Kolohnát pobavene. „Ako spolu všetci traja vychádzame?“

Substant zagánil na Valkýru a obrátil sa ku Kolohnátovi. „Čo tu robíte?“

„Šli sme okolo, počuli sme, že došlo k ďalšej vražde a vraveli sme si, že by sme sa možno pozreli na miesto činu. Vlastne sme práve dorazili. Mohli by sme...“

„Je mi ľúto, pán Lahoda,“ vyhlásil Substant škrobene, „ale medzinárodná povaha týchto zločinov a pozornosť, ktorú vzbudzujú, prinútila najvyššieho mága vybrať si detektíva, ktorý ich vyšetrí s maximálnou profesionalitou.“

Pokyny ohľadom vás a slečny Kainovej sú celkom jasné. K záležitostiam rady Starších sa nemáte ani len priblížiť.“

„Toto nie je záležitosť rady Starších,“ podotkla Valkýra. „Je to len obyčajná vražda. Cameron Lampa pre radu nikdy nepracoval.“

„Je to oficiálne vyšetrovanie rady Starších, čo znamená, že k nemu nemáte mať prístup.“

Kolohnát aj naďalej hovoril veľmi priateľským tónom. „A ako sa vám to vyšetruje? Zrejme ste pod veľkým tlakom, aby ste priniesli hmatateľné výsledky, nemám pravdu?“

„Je to pod kontrolou.“

„O tom ani v najmenšom nepochybujem. Medzinárodná komunita vám určite ponúkla neobmedzenú pomoc a dáva dokopy zdroje, lebo toto rozhodne nie je len írsky problém. Keby ste však potrebovali nejakú neoficiálnu pomoc, tak vám rád...“

„Vy možno predpisy porušujete,“ nenechal ho dopovedať Substant, „ale ja nie. Tu nemáte čo hľadať. Všetkých nárokov a práv ste sa vzdali v momente, keď ste obvinili najvyššieho mága zo zrady, spomínate si?“

„Nejasne...“

„Chcete radu, pán Lahoda?“

„Ani nie.“

„Nájdite si nejakú peknú dieru v zemi a pochovajte sa do nej. Ako detektív ste skončili. Navždy.“

Nový detektív nahodil čosi, čo zrejme pokladal za víťazoslávny úsmev, a vošiel s dvojicou sekáčov do budovy.

„Nepáči sa mi,“ oznámila Valkýra svojmu spoločníkovi.

VRAH NA SLOBODE

uto nechali za zavretým Múzeom voskových figurín a obaja šli dnu. Na tých pár figurínach, ktoré tam ešte ostali, rástla vrstva prachu. Valkýra sledovala, ako Kolohnát hmatká po stene, kde mal byť panel, ktorým sa odomykajú tajné dvere.

Pritom si z dlhej chvíle prezerala figurínu speváka skupiny Thin Lizzy Phila Lynotta. Stála tam s gitarou a celkom dobre ho vystihovala. Valkýrin otec bol v sedemdesiatych rokoch veľkým fanúšikom tejto kapely a zakaždým, keď v rádiu hrali *Whiskey in the Jar*, s chuťou – hoci falošne – si tú pesničku vyspevoval.

„Panel zmizol,“ oznámil jej Kolohnát. „Zrejme vymenili zámky, len čo sme odtiaľ odišli. Ani neviem, či ma to uráža, alebo mi to lichotí.“

„Myslím, že sa rozhodneš pre to druhé.“

Pokrčil plecami. „Je to menej prenikavý pocit.“

„Ale sa ako dostaneme dnu?“

V tej chvíli jej ktosi zaklopal na plece. Vykríkla od ľaku a uskočila.

„Pardon,“ povedala jej vosková figurína Phila Lynotta. „Nechcel som vás vystrašiť.“

Uprene naňho civela.

„Zámkou som ja,“ pokračoval. „Otváram dvere z tejto strany. Ste objednaní?“

„Prišli sme za najvyšším mágom,“ odvetil Kolohnát. „Som detektív Lahoda a toto je moja spoločníčka Valkýra Kainová.“

Phil Lynott prikývol voskovou hlavou. „Už vás očakávajú, ale na vstup do Siení potrebujeme oficiálneho zástupcu Starších, ktorý vás bude sprevádzať. Už som zavolał správkyňu. Mala by doraziť čo nevidieť.“

„Ďakujeme.“

„Nemáte za čo.“

Valkýra od neho ani potom neodtrhla zrak. „Vieš spievať?“ spýtala sa ho.

„Otváram dvere,“ odvetil. „To je môj účel.“

„Ale vieš aj spievať?“

Zamyslel sa nad tým. „Neviem, či viem,“ pripustil napokon. „Nikdy som to neskúsil.“

Stena za nimi zarachotila a otvorili sa tajné dvere. Stála v nich žena v tmavej sukni a bielej blúzke a zdvorilo sa usmievala.

„Pán Lahoda,“ povedala. „Slečna Kainová. Vitajte. Najvyšší mág vás už očakáva. Poďte so mnou, prosím.“

Figurína Phila Lynotta sa s nimi ani nerozlúčila. Správkyňa ich viedla dolu točitými schodmi, ktoré osvetľovali iba fakle v držiakoch na stene, a ďalej do vstupnej haly. Valkýre pripadalo divné chodiť po miestach, ktoré tak dô-

verne pozná, a pritom sú odrazu celkom cudzie. Racionálna časť jej mysle si bola istá, že na ňu spod prilieb gánia sekáči, aj keď vedela, že na niečo také malicherné sú priverelmi disciplinovaní a profesionálni.

Iba nedávno si uvedomila, že Siene Starších v dublinskom podzemí majú tvar veľkého trojuholníka. V strede jeho prepony sa nachádzala vstupná hala, z ktorej viedli dve chodby do strán a jedna rovno. Bočné chodby sa zahýnali v štyridsaťpäťstupňovom uhle a na vrchole trojuholníka sa opäť stretávali. Menšie chodby z nich viedli zdanlivo bez akéhokoľvek poriadku či systému.

Miestnosti, do ktorých sa vstupovalo z hlavných chodieb, sa zvyčajne využívali na každodenné záležitosti rady Starších, niektoré z bočných chodbičiek však viedli do oveľa zaujímavejších priestorov – do väznice, ciel predbežného zadržania, do depozitára, zbrojnice a desiatok ďalších, v ktorých ešte nikdy nebola.

Správkyňa cestou priateľsky konverzovala s Kolohnátom. Bola to celkom milá dáma, ktorú povolali, aby nahradila správcu zavraždeného pri útoku Reptiliána Zgerbu pred dvoch rokov. Valkýra nasilu potlačila spomienky na spúšť, ktorú vtedy Zgerba zanechal po celých sieňach. Zažila ju raz – a nemala chuť prežívať ju zase.

Nakoniec došli do veľkej miestnosti bez nábytku. „Najvyšší mág sa vám bude o chvíľu venovať,“ oznámila.

„Ďakujem,“ povedal Kolohnát a zdvorilo jej kývol. Keď správkynia odišla, Valkýra potichu vyzvedala: „Myslíš, že nás nechá dlho čakať?“

„Keď sme tu boli naposledy, obvinil som ho zo zrady,“ pripomenul jej. „Áno, myslím si, že budeme čakať dosť dlho.“

*

Takmer o dve hodiny neskôr sa dvere otvorili a do miestnosti rázne vošiel muž so sivými vlasmi, vráskavou tvárou a studenými očami.

„Keď vojdem, máte sa postaviť,“ povedal tónom, ktorý prezrádzal, že by asi radšej vrčal, no snaží sa ovládať.

Valkýra sa dvíhala zo zeme ešte pred tým, ako otvoril ústa, rozhodla sa to však nekomentovať. Toto stretnutie bolo priveľmi dôležité, aby ho pokazila nejakou hlúposťou.

„Ďakujem, že ste si na nás našli čas,“ začal Kolohnát, Vida však len pokrútil hlavou.

„Keby to bolo na mne, nepremárnil by som na vás ani pol sekundy,“ vyhlásil, „ale pán Raj stále opakuje, že je to nevyhnutné. Ste tu len preto, lebo chcem prejaviť rešpekt voči kolegovi z rady Starších.“

„No a keď sme už takto pozitívne naladení,“ začal Kolohnát znova, no Vida aj tentoraz pokrútil hlavou.

„Nemám chuť na žiadny z vašich žartíkov, pán Lahoda. Povedzte, čo ste mi prišli oznámiť, a sarkastické poznámky si nechajte od cesty.“

Kolohnát mierne naklonil hlavu. „Dobre teda. Keď sme sa pred šiestimi mesiacmi chystali zmariť plány baróna Vendetta, vyhodili ste nás z práce, lebo došlo k istému nedorozumeniu. Neskôr v ten istý deň sme porazili Vendetta aj Grotoska a odvrátili hrozbu, ktorú tí dvaja predstavovali pre celý svet. Na našu úlohu v tejto operácii sa však akosi neprihliada.“

„Prišli ste si po odmenu? Aj by som povedal, že ste ma sklamali, ale to by som si predtým o vás musel myslieť niečo dobré. Nečakal som, že niekto ako vy sa bude tak veľmi zaujímať o peniaze. Alebo by ste radšej chceli medailu?“

„Nejde mi o odmenu.“

„Tak o čo vám teda ide?“

„Za posledný mesiac zavraždili štyroch teleportérov a stále nemáte tušenia, kto za tým stojí. Musí vám byť jasné, že by sme to mali vyšetrovať my.“

„Bohužiaľ, o prípadoch v štádiu vyšetrovania sa s civilistami nerozprávame. Môžem vás však ubezpečiť, že to má celé pevne v rukách detektív Substant.“

„Remus Substant je druhotriedny vyšetrovateľ.“

„Práve naopak. Ani v najmenšom nepochybujem, že sa na túto prácu hodí lepšie ako ktokoľvek iný. Poznám ho a dôverujem mu.“

„Koľko ľudí ešte musí zomrieť, kým si uvedomíte svoju chybu?“

Vida prižmúril oči. „Vy si nedáte pokoj, čo? Prídete sem, prosíte o svoju bývalú prácu, ale ani pri tom si neodpustíte drzé poznámky. Odkedy sme sa videli naposledy, zjavne ste dokázali akurát to, že to vaše dievčatko už vie držať jazyk za zubami.“

„Trhni si!“ odsekla Valkýra.

„A ani to sa vám veľmi nepodarilo,“ vzdychol si Vida.

Kypel v nej hnev. Cítila, ako sa jej do tváre hrnie krv. Vida sa pri pohľade na ňu arogantne pousmial.

„Zbytočne tu márnime čas,“ skonštatoval Kolohnát. „Vy ste nikdy nemali v úmysle znova nás prijať do služby, však?“

„Samozrejme, že nie. Vravíte, že som vás vyhodil kvôli nedorozumeniu. Ako jednoducho to znie! Ako nevinne! Aký zdvorilý opis toho, že ste ma obvinili zo zrady!“

„Vendett mal v rade špeha, Turíd. Vieme, že si to bol ty.“

„Takto trávite čas na dôchodku, čo? Vymýšľate si ne-skutočné príbehy, aby ste si vyplnili prázdnotu? Povedzte

mi, Kolohnát – teda vlastne povedz, keď si už odrazu tykáme – zistil si, aký je cieľ tvojej existencie? Muža, ktorý ti zavraždil rodinu, si už zabil, takže o pomstu ísť nemôže. Tú si si už vybavil. Tak o čo tu ide, hm? O vykúpenie za všetky hrôzy, ktoré si napáchal? Možno si tu, aby si zahojil rany, ktoré si spôsobil, alebo priviedol naspäť ľudí, ktorých si pozabíjal. Aký je účel tvojej existencie, kostliviec?“

Kým mohol Kolohnát odpovedať, Vida kývol na Valkýru.

„Vari len nie to, aby si učil túto maličkú? Vari nevstávaš ráno s predstavou, že bude ako ty? Je tu totiž jedna otázka, ktorú si si zrejme nepoložil – naozaj chceš, aby bola ako ty? Naozaj chceš, aby žila tak ako ty – bez ľudského tepla, spoločnosti, lásky? Ak ma podozrievaš z toho, že som bol Vendettov špión, tak ma určite máš za obludu, však? Bezcitné, chladné monštrum bez srdca. Lenže ja mám pritom ženu, ktorú milujem, aj deti, o ktoré si robím starosti, a zodpovednosť v práci, ktorá ma ťaží deň čo deň. Ak však všetko toto môže mať aj chladné monštrum bez srdca... a ty nič z toho nemáš... Čo to o tebe vypovedá?“

Odišli zo Siení Starších, mlčky minuli figurínu Phila Lynotta a vykročili k autu. Valkýre sa nepáčilo, že Kolohnát mlčí. Zvyčajne to neznamenal nič dobré.

Pri aute stál muž s hustými hnedými vlasmi a niekoľkodňovým strniskom na tvári. Valkýra sa zamračene pokúšala spomenúť si, či tam bol aj sekundu predtým.

„Kolohnát,“ povedal detektívovi. „Myslel som si, že ťa tu nájdem.“

Lahoda mu kývol na pozdrav. „Emmett Sokol. Dávno sme sa nevideli. Dovoľ, aby som ti predstavil Valkýru Kainovú. Valkýra, Sokol je teleportér.“

Okrem toho to zjavne bol aj človek, ktorý nerád chodí okolo horúcej kaše. „Kto je za tým?“ spýtal sa rovno. „Kto vraždí teleportérov?“

„To nevieme.“

„Ako to, že neviete?“ vybuchol. „Máš byť predsa ten super detektív, nie? Nehovorí sa to o tebe?“

„Už nepracujem pre radu Starších,“ vysvetlil mu Kolo-hnát. „Nemám oficiálne povolenie vyšetrovať tie vraždy.“

„Kto ho teda má? Lebo jedno ti poviem rovno – za tým debilom Substantom nejdem! Nezverím život takému ako on. Pozri sa, možno sme sa nemali bohvieako v láske, a je mi jasné, že sme sa v spoločnosti toho druhého necítili bohvie-ako dobre, ale potrebujem tvoju pomoc! Inak som na rade.“

Kolohnát ukázal na stenu a všetci traja k nej prešli. Mohli sa pri nej rozprávať bez toho, aby ich videli ľudia.

„Máš predstavu, kto by mohol stáť za týmito vraždami?“ spýtal sa Kolohnát.

Sokol sa viditeľne snažil upokojiť. „Absolútne nemám. Snažil som sa pochopiť, čo by niekto získal tým, že nás pozabíja, a neprišiel som vôbec na nič. Nenapadla mi dokonca ani žiadna strelená konšpiračná teória, o ktorú by som sa mohol oprieť.“

„Nevšimol si si, že by ťa niekto sledoval, alebo také niečo?“

„Nie, a práve na toto som si dával pozor. Pozri sa, Kolo-hnát, som na konci so silami. Každých pár hodín sa teleportujem inam. Už som nespal... ani nepamätám odkedy.“

„Môžeme ťa ochrániť.“